

στολὴν λέγων· « οἱ ἀχάριστοι! ἐγὼ σκοτόνομαι δι' αὐτοὺς, καὶ αὐτοὶ ἔτσι μὲ ἀνταμείβουν. Γλήγορα τὰ διαλυθῇ τὸ στράτευμα. Ἄς ὑπάγῃ ὁ Βρυώρης εἰς τὴν Λεβαδίαν διὰ τὰ γανῶση τὸ μυαλὸ τῶν κοτσάμπασίδων. » Ἄπαντες οἱ παρευρεθέντες ὁπλαρχηγοὶ, κατιδόντες τὸ δίκαιον τῆς παραφορᾶς του, οὐ μόνον δὲν ἀντέτειναν, ἀλλ' ἐπέσπευσαν τὴν διάλυσιν, καταρῶμενοι τοὺς προδότας. Ὁ Ὀδυσσεὺς φεύγων ἔγραψεν εἰς τὸν Βρυώνην, ὅτι ὅλα τὰ ἄλλα μέρη τῷ εἶνε ἐμποδισμένα, καὶ μόνον ἐλευθέραν τὴν εἰς Λεβαδίαν εἰσοδὸν τῷ ἀφίνει. Ὁμολογητέον, ὅτι διὰ τὴν κατὰ τὴν κρίσιν ἐκείνην περίστασιν ἄφρονά ταύτην διαγωγὴν τοῦ Ὀδυσσεὺς ἐκινδύνευσεν ἡ ἑλληνικὴ ἐπανάστασις· ἀλλ' ὁ αὐστηρῶς ἐπικρίνων αὐτὸν θέλει ἀναμφιβόλως λάβει ὑπ' ὄψιν τὸ δυσχερὲς τῆς θέσεώς του, τὴν παρελθούσαν ἀνατροφὴν του, καὶ τὸ μὴ ὄριμον τῆς ἡλικίας του.

Κ. ΣΑΘΑΣ.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον).

ΔΥΟ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΙΣ ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΤΟΥ ΒΑΔΕΜ ΤΗΣ ΒΙΕΝΝΗΣ.

Α'.

ΗΜΕΡΑ ὥραία, ἐν μηνὶ Δεκεμβρίῳ, εἰς τὰς βορείας ταύτας χώρας, μὲ ἥλιον φωτοβόλον, βεβαίως δὲν εἶναι πρᾶγμα σύνθησις.

Ἡ ἡμέρα λοιπὸν ἦτον ὥραία, καὶ ἐξῆλθον ἵνα μικρὸν περιπατήσω. Καθ' ὁδὸν ἀπήντησα τὸν φίλον Ἀνθοκλέα Ἀνθυλίδην, ὃν πρὸ μηνῶν εἰς Βουκουρέστιον λείποντα δὲν εἶχον ἰδεῖ. Τῷ ἔσφιγξα τὴν χεῖρα εὐχαρίστως, καὶ ἤρχισαμεν πάραυτα συνομιλίαν πρὸς τὰ ἐμπρὸς βηματίζοντες.

— Καὶ πότε ἦλθες, Ἀνθοκλεῖς; — Τὴν προῖταν τῆς χθὲς. — Καὶ πῶς δὲν σὲ εἶδον; — Μέχρι τῶν τεσσάρων μετὰ μεσημβρίαν, φίλτατε, ἐκοιμώμην ὑπνὸν βαρὺν, ὡς κατακεκοπιαικῶς ἐκ τοῦ δρόμου· γινώριζεις πόσον οἱ δρόμοι εἰς τὸ ἐσωτερικὸν εἶναι ἄθλιοι. — Καὶ πῶς διῆλθες τὴν ἐσπέραν; — Ὁ φίλος Πέτρος, Γ. . . μ' ὠδήγησεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Κυρίας Ρ. . . ὅπου κυρεῖ πολλὰ καὶ δεσποινίδες ἦσαν συνηθροισμέναι. ἤρχισαν ἀμέσως νὰ μ' ἐρωτῶσι περὶ τοῦ ταξιδίου μου, περὶ τῶν ἐντυπώσεων, ἃς οἱ τόποι, οὓς εἶδον, μ' ἀφῆκαν, καὶ ἀφῆσασαι πᾶσαν ἄλλην διασκέδασιν μὲ περιεκύκλωσαν, ὡς φρούριον μὲ πολιορκήσαν, καὶ βλέπουσαί με γλυκῶ, ἀπῆτουν ταχεῖαν πα-

ράδοσιν. Ἀντέστης ποτὲ εἰς παρακλήσεις θωπευτικὰς ὥραίων κυριῶν; τὸ νομίζω ἀδύνατον. Ἀπεφάσισα νὰ ταῖς διηγηθῶ τί' ἀλλὰ ποῖον; Μ' ἐξήτουν ἀνέκδοτα τῆς Βιέννης, τοῦ Βάδεμ — Βάδεμ, τῶν Παρισίων. — Τί; ἦσο εἰς ὅλα ταῦτα τὰ μέρη; — Καὶ ἐγὼ τὸ ἀγνοῶ, φίλε· εἶπον φαίνεται πολλοὶ ὅτι ἤμην. Εὐρίσκειν εἰς μεγάλῃ ἀμνηχανίαν, ὅτε ἰδέα τις αἰφνίδιος, ὡς ἀστραπὴ, μοι ἦλθε, καὶ ἤρχισα ἀστείοτάτην, κατ' ἐμὲ, διήγησιν, ἥτις οὐχὶ εὐκόλως μ' ἐξέβαλε τῆς σχολιαζῶς ὁδοῦ, εἰς ἣν μὲ ὥθουν αἱ γλινκεῖαι ἐρωτήσεις στομάτων γλυκυτάτων. — Ἀναμφιβόλως θὰ διηγήθῃς κατὰ τὸν συμβάντων σου εἰς Βουκουρέστιον. . . εἶπον ἐγὼ ὑπογελῶν. — Ὁχι, ἄλλοτε θὰ σοὶ διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν μου, καὶ στοιχηματίζω τὸ βασιλείον τῆς Σιάμ, ὅτι θὰ γελάσῃς πολὺ, πολὺ. — Καὶ διατί ὄχι τώρα; ἔχομεν τόσας ὥρας ἐλευθέρας· ἡγέρθη ἡ περιέργειά μου. Πάντοτε ἤθελες ἀπαντήσαι εἰς τὰς τόσας περὶ τοῦ ταξιδίου σου ἐρωτήσεις μου. Εἰπέ, καὶ ἂν ἡ διήγησίς σου ᾖ μακρὰ, δυνάμεθα κάλλιστα παρ' ἐμοὶ ν' ἀναβῶμεν, καὶ μὲ τέτοιον θερμαινόμενοι, σὺ μὲν τὴν ἱστορίαν σου νὰ ἐξακολουθήσῃς διὰ τοῦ χρυσοῦ στόματός σου, ἐγὼ δὲ προσεκτικώτατα νὰ σ' ἀκροασθῶ, περιχαρὲς ὅλος, ὅτε μετὰ τοσούτους μῆνας σ' ἐπαναβλέπω δροσερὸν, ὑγιᾶ καὶ πάντοτε γελῶντα. — Δὲν θέλω νὰ σὲ δυσχερῶσθω. Θὰ σοὶ διηγηθῶ ὅσα καὶ ὅπως διηγήθην. Ὡς δὲν μὲ διέκοψαν, δὲν θέλω νὰ μὲ διακόψῃς· ἐὰν σοὶ ἔρχεται γέλως, θὰ σταματῶ ὅπως εἰς ἱσορροπίαν ἐκ νέου ἔλθῃς καὶ δυνηθῇς ἡσύχως νὰ μὲ ἀκούῃς. Ἄκουσον λοιπὸν καὶ μὴ πρόσχε εἰς τὴν ἀνεπιτηδεϊότητα τοῦ λέγοντος. Ἰσως δὲν σοὶ τὰ εἶπω καλῶς, ὡς χθὲς· εἶναι δευτέρα ἐκδοσις, καὶ ὡς δὲν ἀγνοεῖς, αἱ δευτέραι ἐκδόσεις οὐχὶ ὡς αἱ πρώται βλέπουσι καθαρῶς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ἐν τούτοις καπνίζεις ἐν πούρῳ; εἶναι ἀπὸ τὰ καλὰ, τὰ ἡγόρασκα ἀπὸ τὸ Passage Roumain.

Καὶ ἀναφθέντων τῶν σιγάρων, ὁ Ἀνθοκλεῖς μειδιῶν καὶ τρίβων τὰς χεῖρας ἤρχισεν οὕτω.

— Λοιπὸν, φίλτατε, εἰς τὰς ἐνστάσεις τῶν κυριῶν ἐνδίδων ἤρχισα τὴν ἱστορίαν μου, ὡς πρόλογον εἰπὼν. — Κυρεῖ, εἶναι κολακευτικώτατον δι' ἐμὲ τὸ ν' ἀπαιτεῖτε τοσούτῳ χαριέντως νὰ σὰς διηγηθῶ τί τῶν τοῦ ταξιδίου μου καὶ ἐγνωμονῶ ὑμῖν πολὺ. Ἐν τούτοις προλαμβάνω νὰ σὰς εἶπω, ὅτι ἂν ἡ διήγησίς μου ὑπάρξῃ κατὰ τι ἐλαφρὰ, ἐλεύθερον ἀέρα ἀναπνεύουσα, τὴν φύσιν

τῶν γιγνομένων πραγμάτων νὰ ἀντιᾶσθε μόνον πόσα συμβαίνουνσι! θέλω δὲ προσπαθῆσαι νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, ἐὰν μὴ μὲ διακόψῃ τις, καὶ μὴ θέσῃ φραγμὸν εἰς τὴν καὶ παρὰ τῷ εὐγενεῖ λαῷ τῶν ὀττεντότων καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ τῆς Δαχωμᾶϊς γνωστὴν εὐφράδειαν τῶν μικρῶν μου χειλέων, καὶ μοὶ συγχωρήσητε ὅσας, δυνατὸν, παρεμβάλλω γνώμας, ἰδέας, παρατηρήσεις, εἰκόνας κολακείας τοῦ ἐρατεινοῦ μου προσώπου, ἀναχρονισμοὺς διαφόρους, καὶ τινα τῆς φαντασίας μου πλάσματα· τὸ πᾶν δι' ὑμᾶς θὰ πράξω. Ὡς λοχαγὸς λοιπὸν ἔχων φωνὴν ἰσχυρῶς γλυκυτάτην, εἰ καὶ ἰσχνὸς, εἰς πάσας ἐνδίδιδουσιν τὰς χορδὰς, σᾶς λέγω. Προσοχή!

Σιωπὴ ἐπῆλθε, ἐγὼ δὲ βήξας δις καὶ τρίς, ὅπως μὴ παρεκβῶ τῆς συνηθείας, εἶπον.

Πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν εὐρισκόμην εἰς Βάδεμ, τὴν ἐξοχικὴν ταύτην πόλιν τῆς πρωτευούσης τῆς αὐστριακῆς Αὐτοκρατορίας, τὸ ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄναι τοῦτο τῶν φιλησύχων—δὲν ἐφάνησαν τοιοῦτοι τῷ 1848—κατοίκων τῆς Βιέννης· πρὸ πέντε λοιπὸν καὶ δέκα ἡμερῶν εὐρισκόμην εἰς Βάδεμ, καὶ μ' ὕλας τὰς εὐχαριστήσεις, ἃς παρέχει παντὶ ξένῳ, οὐχὶ βεβαίως ὑποχονδρίαν πάσχοντι, ἤρχιζον νὰ στενοχορῶμαι, καὶ μάλιστα κατ' ἐμαυτοῦ νὰ ἐργίζομαι φρικτά.

Ἐπὶ δύο ἐβδομάδας, συχνάκις ἐμονολόγουν, περιῆλθον τὰς δενδροστοιχίας ἀπάτας τοῦ ἀληθοῦς ὠραιοτάτου Parke, πολλάκις ἐσταμάτησα ἐνώπιον κρηνῶν ὕδωρ διαχυγὲς καὶ δροσῶδες ἀναβλύζουσιν, παρ' αἷς τῆς Γερμανίας καλαὶ θυγατέρες συνωμίζουν, παρ' αἷς ἔκλευκοι Ῥωσσοὶ ἡράνθεμα καὶ ἀνεμόνας ἐπιχαρίτως ἔδρεπον, εἰς ἀνοδοσεμίδας αὐτὰ προσαρμύζουσιν, καὶ τίς οἶδε διὰ τίνα ἐτοιμάζουσιν αὐτάς; οὐχὶ ἅπαζ εἰσέδυν εἰς πάντας σχεδὸν τοὺς λουτρῶνας τοῦ Βάδεμ, καὶ εἶδον πλείστας καλλονὰς τῶν ὑδάτων ἐξερχομένας μὲ τὰς ξανθὰς τῶν ὠραίας κόμας ἐπὶ τῶν ὤμων κυματιζούσας, πορφυροῦν ἐχρούσας τὸ πρόσωπον ἐκ τῆς ἐν τῷ ὕδατι ἀσκήσεως, καὶ πολλοὶ μετ' αὐτῶν ἀναχωρουσῶν συνωμίλησαν καὶ αὐταῖς τὸν βραχίονα ἔδωκαν, ὃν αὐταὶ ὑπογελῶσαι περιεπτύξαν . . . καὶ ἐγὼ; . . . καὶ ἐγὼ, πρὸ δύο ἐβδομάδων ἐνταῦθα εὐρισκόμενος μεταξὺ τῶν γελόντων, δὲν θὰ γελᾶσω ὀλίγον μὲ λευκὴν τινα Γερμανίδα, δὲν θὰ ἐμπνεύσω καὶ ἐγὼ εἰς τινα μικρόν τι αἶσθημα, δὲν θὰ τρέξω καὶ ἐγὼ κατόπιν μιᾶς aventure galante, ὡς τότε ἄλλοι, ὡς ὁ φίλος μου Λαμπροκλῆς, ὃν ἄμα

ἐλθόντα εἰς τὰ δασέα δίκτυά της συνέλαβεν ἡ ὠραία Ῥωσσοὺς ἐκείνη; Ὡ! τὸν τετραπερασμένον, τὸν ζηλεύω εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμὸν, καὶ πόσον εἶναι ὠραία ἡ Αἰκατερίνη του!.. Καλὰ, καλὰ . . .

Αὐτὰ συχνάκις κατ' ἐμαυτὸν ἐπανελάμβανον, ἢ τὸ δωμάτιόν μου διασκελιζὼν, ἢ τὰς δενδροστοιχίας περιερχόμενος, ἢ ἐπὶ τῶν πέριξ λόφων ἀναβαίνων, ἢ ἐν τῇ κλινῇ εὐρισκόμενος, ἢ πέρδικας κατακερματίζων καὶ οἶνον τοῦ Φεσλάου καταπίνων. Καὶ νομίζω, δὲν εἶχον ἄδικον.

Ἦτο Κυριακὴ ὁ Λαμπροκλῆς ἤλθε πρὸς ἐπίσκεψίν μου. Εἰς τοῦτον, ὑπομειδιῶντα διὰ τὴν τοσαύτην μου στενοχωρίαν καὶ ὑπομονὴν συμβουλευόντα, ἀπήντησα.

— Λαμπροκλῆ μου, σὺ εἶσαι εὐτυχής· τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐνταῦθα ἀφίξεώς σου, πρὶν εἶ τα βιβδωτά σου τηλεβόλα στήσης, πρὶν εἶ ἀναπαυθῆς ἐκ τοῦ καμάτου τῆς ὁδοιπορίας σου, πρὶν εἶ κατὰ νοῦν σοὶ διέλθῃ ἰδέα τις κατακτήσεως ταχείας, τὴν πρώτην ἡμέραν ἡ ὠραία βαρωνίς σου σὲ διέκρινε, καὶ πρὶν ὁ ἥλιος δύσῃ, σὺ φίλος της ἦσο πρὸ πολλοῦ καὶ αὐτὴ φίλη σου πιστὴ πρὸ χρόνων. Οὐδέτερος ἠρώτησε περὶ τῶν προηγουμένων ἐκάστου, ἐν μιᾷ στιγμῇ ἠγαπήθητε, ἐδώκατε ἀλλήλοις τὴν χεῖρα ὡς εἰ μετὰ ἐνι-αυτῶν ἀποχωρισμὸν ἀπνητᾶσθε ἐκ νέου, εὐτυχεῖς ἀμφοτέροι ἐκ τῆς συναντήσεως ταύτης, καὶ πλὴν ἐμοῦ πάντας τοῦτο διέλαθε. Εἶν' ὠραία ἡ βαρωνίς σου, φίλτατε! ἔπειτα, τί χάρις, τί πνεῦμα, τί εὐγένεια! Ἀφότου μ' ἐπαρουσίασας αὐτῇ ἐπίστευσα, ὅτι εἰς Πετρούπολιν τὴν παρὰ τὸν Νεῦαν ὑπάρχουσιν αἱ ὠραιότεραι, αἱ χαριέστεραι αἱ εὐγενέστεραι γυναῖκες, πρὸς δὲ, ὅτι κάλλιον τῶν Παρισινῶν ὀμιλοῦσιν ἐκεῖ τὴν γαλλικὴν. Εἶσαι, ὦ Λαμπροκλῆς, ὁ εὐτυχέστερος τῶν θνητῶν, καὶ τοῦτο σοὶ ἀρμύζει· εἶσαι, ὡς σπάνιον, περικοιμισμένος ὑπὸ προτερημάτων παντοίων, ἢ ὠραιότης δὲν σοὶ λείπει, μάλιστα, τὴν μέλαιναν σου καὶ κατὰ τι βοστρυχώδη κόμην ἤθελον ζηλεύσει πολλοὶ κόμητες τῆς Ἰσπανίας καὶ πάμπολλοι Ἰταλοὶ ἱππῶται. Μὴ συνοφρουοῦσαι . . . δὲν θέλω νὰ σὲ κολακεύσω, τὴν ἀλήθειαν ὁμολογῶ . . . Ἀλλ' ἐγὼ; . . .

— Ἐχε ὑπομονὴν, σοὶ ἐπαναλαμβάνω, μοὶ ἀπήντησεν ὡς συνήθως ὁ καλὸς Λαμπροκλῆς, αἱ καρδίαι τόσοι εὐκόλως δὲν κυριεύονται σήμερον, ὅτε εἰς τὸν μεσαιῶνα δὲν εὐρισκόμεθα, καὶ ἂν μοὶ συνέβῃ τὸ ἐναντίον, τοῦτο ὁμῶς κατ' ἐξαίρεσιν αἱ περιστάσεις τὸ ἔφερον . . .

— Λόγια, λόγια είναι αυτά, φίλε. Όσοι ἀναμνήσεις ἐκ Γερμανίας ἔγραψαν ὁμολογοῦσι, καὶ ὁ φίλτατος Κλέων Ραχκαβῆς, ὁ τελευταῖος ἐκ τῶν ἡμετέρων τῶν τὰ μέρη ταῦτα περιελθόντων, μαρτυρεῖ, ὅτι αἱ Γερμανίδες εἶναι φιλέρωτες, ὁ ἔρως εἶναι ἡ μόνη εὐχαρίστησις τῶν, ὅτι μὲ τὰς συγκινήσεις αὐτοῦ τὰς ἡμέρας διασκεδάζουσι, καὶ πολὺ ὁμοιάζουσι τὰς τρυγόνας, διότι ὅταν ἀγαπήσωσιν, εὐκόλως ἄλλον δὲν ἀγαπῶσι, τοῦναντίον καὶ ἀσθενοῦσι καὶ εἰς τὰ χεῖλη τοῦ τάφου ὁ ἔρως τῶν δύναται νὰ τὰς φέρῃ. . . Ἡ ὅλοι ὅσοι ἔγραψαν περὶ Γερμανίδων, καὶ πρὸ πάντων ὁ ἄνω μνημονευθεὶς κύριος, ψεύδονται, ὅχι, κἀλλιον ἀπαντῶνται ἢ ἡπατήθησαν, καὶ ὡς φιλάνθρωποι, καὶ ἡμᾶς ζητοῦσι ν' ἀπατήσωσιν, ἢ ἐγὼ ἐπὶ τέλους εἶμαι δυστυχῆς, εἶμαι δύσμορφος, εἶμαι ἄνοστος, εἶμαι Tom-Pouce, εἶμαι τέρας!

— Ἀγαπητέ μοι, εἶπεν ὁ Λαμπροκλῆς, ἀπατάσαι ἀπάτην μεγάλην. Σοὶ εἶπα καὶ τὸ γνωρίζεις, τὰ καλὰ κόπῳ κτώνται, λοιπὸν ὀλίγην ὑπομονήν οὔτε ἄνοστος εἶσαι, οὔτε δύσμορφος, οὔτε δὲν μικροσκοπικὸν, οὔτε τέρας. Σοὶ λέγω καὶ ἐγὼ, ὅτι δὲν ζητῶ νὰ σὲ κολακεύω· ἰδοὺ καθρέπτῃς ἐνώπιόν σου, ἰδὲ σαυτὸν ἀντανακλῶμενον. Ἔχεις, φίλτατε, ἀνάστημα, ὑπερ εἰς τὸ θῆλυ γένος — τῆς Εὐᾶς ἐννοεῖται — ἤρτεσεν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ κόσμου — κατὰ τὰς ὁμολογίας ἀπάντων ὁ προπάτωρ Ἀδάμ ἦτο ὑψηλὸς — καὶ ἀρέσκει καὶ θὰ ἀρέσκη πάντοτε, καὶ αἱ ξανθαὶ Γερμανίδες τρελαίνονται δι' ὑψηλοῦς πρὸ πάντων τοῦ Αὐτοκράτορος οὐσσάρους. Ἐὰν οὐσσάρος δὲν ᾔσαι, τοῦτο δὲν βλάπτει, καθότι ἔχεις, φίλε, μύστακας ὥραιότατους καστανοῦ χρώματος, μελαγχολικοὺς, οὕτως εἰπεῖν, οἵτινες πολλὴν ἐπιδίδουσι τὴν χάριν εἰς τὸ δροσερόν σου πρόσωπον· ἔχεις ὀφθαλμοὺς γλυκύτητα ὀνέκφραστον ἀποπνέοντες, συμπαθητικούς, στόμα κανονικώτατον, πόδας μικροὺς, ὁσφὺν λεπτήν, τέλος ἔχεις πάντα, ὅσα συμπαθεῖαν δύνανται νὰ ἐμπνεύσωσιν, καὶ σοὶ προλέγω, καὶ πιστευσόν με, τρεῖς ἡμέραι δὲν θέλουσιν εἰς τὰ σιότη βυθισθῇ, καὶ σὺ ἄλλος ἀντ' ἄλλου θέλεις εὐρεθῇ, καὶ δὲν θὰ στενοχωρηθῇ πλέον, μάλιστα θὰ δέησαι ὁ χρόνος βραδὺς νὰ φεύγῃ, καὶ εὐτυχέστερος θὰ ὑπάρξῃς, καὶ ἀντὶ τοῦ σκυθρωποῦ τούτου προσώπου σου, ὁ κόσμος θὰ ἴδῃ πρόσωπον νεότητα καὶ χαρὰν ἀποστάζον.

— Εἶσαι σειρὴν γοητεύουσα, φίλε· μοῦ κατεκλήσας τὰ ὦτα. Αἱ εὐχαὶ σου εἴθε ἐκπληρωθῶσι. Δωδεκάτην σημαίνει τὸ ὥρολόγιον· δὲν θέλω νὰ

σ' ἐμποδίσω, ἢ βαρωνὶς Αἰκατερίνη θὰ σὲ περιμένῃ, ὑπαγε· ἐντὸς ὀλίγου θέλω σ' ἀπαντήσαι. Ἐν τούτοις ἔμαθές τι περὶ τῆς φίλης σου; πλὴν εἰς ἄλλοτε αὐτά. Χαῖρε.

Β'.

Ὁ Λαμπροκλῆς μ' ἀφῆκεν ὑπογελῶν πρὸς τὸ Parke διευθυνόμενος. Εὐρισκόμην παρὰ τὸν καθρέπτῃν ἐμβλέψας λοιπὸν αὐτὸν ἔδεσα καλῶς τὸν λαιμοδέτην μου, διώρθωσα τὸ περιλαίμιόν μου, ἔβαλον εἰς τάξιν τοὺς κρίκους τῆς ἀλύσειος τοῦ ὥρομογίου μου, ἐνεδύθην τὸν κατ' ἀγγλικὸν σурмὸν ἐπενδύτην, καὶ, στρίψας μικρὸν τὴν μύστακά μου καὶ λαβὼν τὸν κυλινδρῶσιδῃ πλυνῶν μου, ἐξῆλθον τοῦ δωματίου μου.

Ὁ Ἰσοκράτης, νομίζω, εἶπεν· ἔσο φιλόκαλος, οὐχὶ δὲ καλλωπιστής· δηλαδὴ ἔσο καθαρὸς ἔσο τακτικὸς περὶ τὰ ἐνδύματά σου, ἔχε τέλος καλίσθησάν τινα περὶ τὴν ἐξωτερικὴν σου μορφήν, μὴ προσπάθει ὅμως Ἀδωνις νὰ ᾔσαι, τὴν κόμην ἀναπεπταμένην ἔχων, ὡς μανιώδης, ἄλλος muscadin ἢ incroyable τοῦ 1792, τὴν προσοχὴν τοῦ κόσμου ἐπισύρων διὰ τῶν ἀρλεκινικῶν ἐνδυμάτων σου, τοῦ πρασίνου ἢ κιτρίνου χρώματός των, διὰ τῆς à la Chinoise, κινεζικῶς ἐκτενισμένης γενειάδος σου. Φιλόκαλος ὅθεν εἶμαι, καλλωπιστής ὅμως οὐχὶ, ὥστε μετὰ τὴν ὁμολογίαν μου ταύτην, πιστεύω, δὲν θέλουσι μὲ κατακρίνειν, ὅτι χρόνον πολὺ τιμὸν εἰς τὸν καθρέπτῃν κατατρίβω. Ἐπειτα, ἔστέ τόσῳ καλοὶ, λάβετε ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν θέσιν μου καὶ τὸν σκοπὸν μου.

Ὁ Λαμπροκλῆς μοὶ προεῖπεν, ὅτι ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν θὰ εὐρεθῶ πλεον αὐτοῦ εὐτυχῆς, ὅτι ἐντὸς 78 ὥρων ἡ τύχη μου ἀναμφιέκτως ὅ' ἀποφασισθῇ. Προαίσθησις τις ἤρχισε καὶ ἐμὲ νὰ θωπεύῃ καὶ εἶπον κατ' ἐμαυτόν· ἐὰν ἡ προφητεία — πᾶς προφήτης . . . — τοῦ Λαμπροκλέους δὲν ἐκπληρωθῇ ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν, οὐδεὶς θέλει δυνηθῇ νὰ ἐμποδίσῃ εἰς τὸν Λουτρῶνα μου ζωηρῶς νὰ πηδήσω καὶ, καλῶς λουσθεὶς καὶ τὸν μάρσιπόν μου ἐτοιμάσας, ἀμέσως ν' ἀναχωρήσω. Προαίσθησις τις λοιπὸν ἤρχισε νὰ μὲ θωπεύῃ, καὶ ἡ καρδιά μου ἤρχιζε νὰ ζητῇ, πρὶν τῶν ὀρισμένων τριῶν ἡμερῶν, τὴν εὐτυχίαν τῆς· εἰς τὸν πόθον τῆς ἐνδίδων, ἦτο ἐπόμενον νὰ ἐτοιμασθῶ πρὸς τὸν νέον τοῦτον ἀγῶνα.

Ἐξ βήματων δὲν εἶχον κάμει ἐντὸς τοῦ διαδρόμου, ὅτε ἤκουσα τὸ ὄνομά μου προφερόμενον, καὶ πάραυτα εἰς τοῦ ταχυδρομείου διανομῆς μοὶ ἐπέδωκε μικρὰν ῥοδίνην ἐπιστολήν, εἰς τὴν ψαῦ-

σιν τῆς ὁποίας ἡσθάνθην τὴν καρδίαν ἐλαφρῶς
πάλλουςαν.

Νὰ δώσω τῷ διανομῇ ἐν φιορίνῳ, ὅπερ δι'
αὐτὸν ἦτο οὐχί τῶς δυσάρεστον, καὶ εἰς τρία
βήματα πρὸ τοῦ δωματίου μου νὰ εὐρεθῶ, καὶ
τὴν θύραν διὰ τοῦ ποδὸς νὰ ὠθήσω, καὶ τὸν πῖλον
ἐπὶ τῆς κλίνης νὰ ρίψω, ὑπῆρξεν ἔργον δευτερο-
λέπτου. — Λοιπὸν, ἀνέκραξα, τὸ στήθος μου
εὐρύνεται, ἡ προφητεία τοῦ Λαμπροκλέους ἐκ-
πληροῦται· βεβαίως ἐντὸς τῆς ἐπιστολῆς ταύτης
γλυκέα πράγματα ὑπάρχουσι, τὰ ὅποια ἀναμ-
φιδόλως ἐμὲ μόνον ἐνδιαφέρουσι. Τί ὥραιος λε-
πτὸς χαρακτήρ, τί ἀγγλικὴ καλλιγραφία! χωρὶς
ἄλλα χεῖρ ἄθρα, μικρά, λευκοτάτη, μὲ δακτύλους
εἰς λεπτὸν ἀπολήγοντας ἔγραψε τὸ ὄνομά μου.
Ἀλλὰ ποία εἶναι; πῶς μὲ γνωρίζει, «Τῷ Κυρίῳ
Ἀνθοκλεῖ Ἀνθυλλίδῃ.» Παράδοξον! Ὅλον εὐωδία
εἶναι τὸ ρόδιον τοῦτο ἐπιστόλιον· λοιπὸν εἶναι ἡ
κλεῖς ἡ ἀνοίξουσά μοι τὴν πύλιν τὴν μαγικὴν δι'
ἧς θὰ εἰσέλθω εἰς τὸ εὐωδες στάδιον. Ἡ σφραγὶς
γοθτικὰ ἔχει H. L. βεβαίως Ἑλένη, ὄνομα μυ-
θιστοριῶν ἀπεράντων, ὄνομα φίλτατον ἂν ᾦναι
Γερμανίς βεβαίως Lapenberg, Lomembommi
ἂν ᾦναι Ῥωσσίς ἀναφιδόλως Lovendoff, Lapans-
ki, Lorenovich, τίς οἶδε! Ὅθι τὸ ἀνοίξω ποία
θὰ ᾦναι; ἂν ᾦναι ξανθὴ ὥραια μὲ ὀφθαλμοὺς γα-
λανοὺς, εὖρον τὸ ἰδανικόν μου, εἶμαι πανευδαίμων·
ἂν ᾦναι Πολωνίς τις πατριώτης μελαμφοροῦσα μὲν,
πλὴν ζωηρά, ὡς αἱ Πολωνίδες, καὶ πνευματώ-
δης, δὲν θὰ μὲ βλάψῃ· ἂν ᾦναι μελαγχροινὴ τις
μ' ὅμματα γλυκέα καὶ λάμποντα, Ἰσπανίς τις
ἐν τέλει ἢ Ἰταλίς, τοῦτο δὲν θὰ μὲ δυσαρρεστήσῃ,
εὐρίσκομαι εἰς τὰ λουτρά τοῦ Βάδεμ, καὶ οἱ
ἱατροὶ μοι παρήγγειλαν νὰ κακορθώσω νὰ ἔχω
καλὸν τὸν στόμαχον... Πόσον ὥραϊα γράφει τὰ
γαλλικά! διὰ Ῥωσσίδα καὶ Πολωνίδα μηδαιμὸν,
ἀλλὰ διὰ Γερμανίδα καὶ Ἰσπανίδα μέγα τοῦτο,
κολοσσαῖον! Νομίζω πῶς εἶναι... πλὴν δὲν
θέλω νὰ στρέψω τὸ φύλλον, σιγά, σιγά.

«Κυρίε μου,

»Βεβαίως ἀνάρεστον καὶ καθ' ὅλου ἀπρεπὲς
»εἶναι κυρία τὸ πρῶτον πρὸς ἄνδρα νὰ γρά-
»ψῃ, καὶ νομίζω, ὅτι καὶ ὑμεῖς συμμερίζεσθε
»τὴν περὶ τούτου γνώμην μου· πλὴν ἐλπίζω
»νὰ μὴ μ' ἀδικήσητε, ὅταν μάθητε, ὅτι πρὸ
»τεσσάρων ἡμερῶν ἐνταῦθα ἐλθοῦσαν, μὲ κατεκυ-
»ριεύσατε ὅλην, ὅτι πρὸς ἡμᾶς μόνον ὁ νοῦς μου
»ἔκτοτε τρέχει, ὅτι ὑμεῖς μόνος πληροῦτε τοὺς
»λογισμούς μου ἅπαντας, καὶ ὁ ὑπέρτατός μου

»πόθος εἶναι, ἐπ' ὀλίγον νὰ σὰς ἴδω κατὰ μόνας,
»ὅπως μικρὸν ὅμοῦ συνδιαλεχθῶμεν.

»Ἰδοὺ ἡ ἐξομολόγησίς μου· δὲν ἤθελον πώ-
»ποτε προβῇ εἰς τοῦτο τὸ βήμα, ἐὰν δὲν ἡσθάνο-
»μην ἐν ἐμαυτῇ τι, ὅπερ πρὸς ὑμᾶς μὲ ὠθεῖ, ἐὰν
»δὲν ἡσθάνομην τὴν καρδίαν μου πάσχουσαν,
»ἐσάκις τὸ ὄνομά σας μοι ἔρχεται εἰς τὰ χεῖλη,
»ὄχι, ὁσάκις ὁ νοῦς μου πρὸς ὑμᾶς ἵπταται, καὶ
»γνωρίζετε ἤδη, ὅτι πληροῦτε τὰς σκέψεις μου
»πάσας.

»Ἰσως μὲ εἶδετε ἐγγὺς ὑμῶν διαβιβνιστῶν,
»βεβαίως ὅμως τὴν στιγμὴν ἐκείνην θὰ εὐρίσκεσθε
»βεβουθισμένους εἰς μελαγχολίας πελάγη, ἐξ ὧν,
»ἐὰν θέλητε, θὰ προσπαθῆσω νὰ σὰς ἐκβάλω.

»Ἐὰν τὰς γραμμὰς ταύτας ἀναγινώσκοντες
»αἰσθανθῆτε τὴν καρδίαν σας σκιρτώσαν, ἐξέλ-
»θετε εἰς περίπατον κατὰ τὴν τρίτην ὥραν μ. μ.
»καὶ εἰσδύσατε εἰς τὰς μεμονωμένας δεινροστοι-
»χίας τοῦ Park· ἐκεῖ θὰ μ' εὕρητε ἀναγινώσκου-
»σαν, κρατοῦσαν δὲ ἀνά χεῖρας ρόδον ἐρυθρὸν
»καὶ ὑμᾶς ἀνυπομόνως περιμένουσαν. Χαίρετε.

»Baronics 'Ελένη τοῦ Λαρδεσφίλδ.»
(*"Ἐπεται συνέχεια"*)

ΓΡΑΦΙΚΗ.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΠΡΟΣΑΛΕΝΤΗΣ.

ΚΑΘ' ὃν καιρὸν ἅπαν τὸ ἐλληνικὸν ἔθνος διετέ-
λει ὑπὸ τὸν βαρὺν τοῦ Τούρκου ζυγόν, ὑπὸ τὸν
ὁποῖον καὶ γράμματα, καὶ τέχναι, καὶ ἐπιστῆμαι
ἐπιέζοντο καὶ κατεπνίγοντο ὁμοῦ μὲ τὴν ἐλευ-
θερίαν, ὑπῆρχε γωνία τις τοῦ ἐλληνικοῦ ἐδάφους
ἐν ᾗ ὁ ἀσθενὴς ἐλληνικὸς πολιτισμὸς ἀπεσύρθη
καὶ εὖρεν οἶοναί ἄσυλον ἐν αὐτῇ. Ἡ χώρα αὕτη
ᾗν ἡ Ἐπτάνησος, ἥτις πολιτικῶς ἠνωμένη τὸ πρὶν
μετὰ τῆς Βενετίας, καὶ τελευταῖον ὑπὸ τὴν προ-
στασίαν τῆς Ἀγγλίας διατελέσασα, εὐρίσκετο εἰς
ἄμεσον ἐπαφὴν μετὰ τῆς λοιπῆς Εὐρώπης, διὸ
μετέσχευεν ἐν μέρει καὶ τῶν καλῶν τῶν ἐκ τοῦ πο-
λιτισμοῦ τῶν κατακτητῶν εἴτε προστατῶν τῆς
προερχομένων.

Διὰ τοῦτο ἀπὸ τῆς Ἐπτανήσου ἀνέθορον οἱ
πρῶτοι ἀγαματοποιοὶ καὶ ζωγράφοι τῆς νέας
Ἑλλάδος. Ἐν Ζακύνθῳ ἰδίως, ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ
τῶν ἀνθέων, ὅπου ὁ Σολωμὸς ἐχειρέτησε πρῶτος
τὴν ἐλευθερίαν διὰ τῶν ὑψηλῶν του στροφῶν,
ἤκμασαν περὶ τὰ τέλη τῆς 18^{ης} καὶ περὶ τὰς ἀρχὰς